

RODICA OJOG-BRASOVEANU (28 august 1939 – 2 septembrie 2002), celebră autoare de romane polițiste din România, a urmat primele clase la Școala „Maison des Français“, continuându-și educația la Liceul „Domnița Ileana“. A început apoi cursurile Facultății de Drept din București, dar, după doi ani, în 1956, a fost exmatriculată pe motive politice. După un an de muncă necalificată la fabrica de medicamente Galenica, a reluat studiile de Drept, de data aceasta la Iași. După absolvire a început să profeseze avocatura. În 1969 a debutat cu un scenariu de televiziune, iar primul roman polițist, *Moartea semnează indescifrabil*, pe care l-a publicat în 1971, l-a scris la insistența soțului ei, actorul Cosma Brașoveanu. După șapte ani de practică a renunțat la avocatură și s-a dedicat în întregime scrisului. Până în 1999, a publicat treizeci și cinci de romane, majoritatea polițiste, câteva istorice și unul științifico-fantastic. Este considerată marea doamnă a literaturii polițiste românești. Dintre volumele sale amintim: *A înflorit liliacul* (Editura Nemira, 2004), *Coșmar* (Editura Nemira, 2004), *Răzbunarea sluților* (Editura Nemira, 2001, 2006, 2009, 2018), *Necunoscuta din congelator* (Editura Nemira, 2000, 2006, 2018), *Grasă și proastă* (Editura Nemira, 2000, 2006, 2009, 2018), *Logofătul de taină* (Editura Nemira, 2008, 2012), *Agentul secret al lui Altîn-Bey* (Editura Nemira, 2008, 2011), *Ochii jupâniței* (Editura Nemira, 2008), *Vulturul dincolo de Cornul Lunii* (Editura Nemira, 2008), *Dispariția statuii din parc* (Editura Nemira, 2008, 2013), *320 de pisici negre* (Editura Nemira, 2001, 2008, 2012, 2013, 2019), *Al cincilea as* (Editura Nemira, 2000, 2004, 2008, 2011, 2014), *Poveste imorală* (Editura Nemira, 2008, 2012), *Telefonul din bikini* (Editura Nemira, 2008).

RODICA OJOG-BRASOVEANU

DISPARITIA STATUII DIN PARC

Ediția a V-a

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
OJOG-BRAȘOVEANU, RODICA
Dispariția statuii din parc / Rodica Ojog-Brașoveanu. - Ed. a 5-a.
- București: Nemira Publishing House, 2019
ISBN 978-606-43-0551-0

821.135.1

Rodica Ojog-Brașoveanu
DISPARIȚIA STATUII DIN PARC

© Nemira, 2000, 2004, 2008, 2013, 2019

Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Dușa UDREA-BOBOREL

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări, închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0551-0

1

- E nemaipomenit! Are temperament, e culant, e domn! și-o fantezie!... Ce mai încolo și-ncoace! Știe să iubească.

Liana o urmărea cu atenție. Ochii aveau o strălucire particulară și, ca totdeauna, în prezența Emiliei încerca un sentiment ațâțător de aventură.

- Cum a fost?

Emilia își roti inutil privirea prin încăpere și scăzu instinctiv glasul:

- Nu ne aude nimeni?

Liana dădu săcătă din mâna:

- Cine naiba să ne audă? Ti-am spus că Dinu e de gardă.

Emilia chicoti. Când râdea, își arăta dantura superbă, puternică; dinți mulți, parcă mai mulți decât în altă gură. Cineva o caracterizase foarte plastic: „Are o gură feroce. De fieră.“ Era destul de înaltă, cu o talie subțire, speculată în centuri strânse, late și încărcat decorate, indiferent de modă, picioare lungi și fine. Bustul strident, oarecum contrastant față de zveltețea trupului, nu deranja, accentuând aerul agresiv sexy. Ochii verzi, de

pisică, „știau“ să privească, părul încrățit astrahan își ascundea săracia. Purta mult negru, speculându-și culorile naturale – aprilul ochilor, crinul pielii, zăpada dinților –, inele pe cel puțin șase degete și poșete elegante, mari, prospere, cu catarame, inițiale, bucle, clipsuri din dublé bun. Nu pleca niciodată de acasă fără să aibă cel puțin două mii de lei în portofeuille. De mulți ani era clienta fidelă a Consignației și întreținuta șefului de sală al unui mare restaurant, dar refuza să-l ia în căsătorie, în aşteptarea marii loviturii. Avea încredere în steaua ei și în cei douăzeci și opt de ani abia împliniți.

„Îmi mai acord doi ani. Dacă nu pică nimic, îl iau pe Gigi. De ce să mă grăbesc? Știi cum se întâmplă! Te măriți azi de frică să nu pierzi trenul, și mâine se iveste Jean Marais. Nu-ți rămâne decât să-ți mânânci mâinile până la cot!“

Doctorul Dinu Candian, soțul Lianei, o detesta, temându-se de eventuale influențe nefaste pe care le-ar fi putut avea asupra nevesti-sii. Când se căsătorise, făcuse apel la toate trucurile pentru a-și lega la ochi bunul-simț. Făcea parte dintre oamenii care nu-și uita-seră judecățile, puținele judecățile întelepte din tinerețe. Pe atunci, considera o diferență de douăzeci de ani între soț o calamitate, act obscen împotriva naturii, și surâdea ironic, abia camuflat, când întâlnea doi parteneri între care firești ar fi fost relațiile părinte-fiică. Niciodată n-avea să-i iasă din minte comentariul unui coleg – erau pe atunci secundari la Spitalul Colțea – când șeful lor, doctorul Pintea, cvincvagenar vânjos, competitiv încă, totuși cvincvagenar, le prezintase cu un prilej oarecare Tânăra soție, o asistentă medicală abia ieșită din cataloagele liceului sanitar:

„Ehe! Geaba dă Dumnezeu pită bună după ce ți-a luat dinții!“

Îndrăgostit însă până peste cap de Liana, își pansase scrupulele, căutând pilde celebre: „Uită-te la Charlie Chaplin... Avea cincizeci de ani când a luat-o pe Oona, de optprezece ani, și nu uita că era fiica lui O’Neil! Ea l-a iubit fără îndoială. Ca dovedă, a sfidat orice prejudecată, a înfruntat toate împotrivirile, sunt și azi împreună, și au în inventar patru sau cinci copii. Iar interesul este exclus când te cheamă Oona O’Neil. Vezi, dară, că se poate și astfel...“

Perorase astfel dinaintea doctorului Gogu Manoliu, coleg de facultate și de spital, care-l ascultase abținându-se de la orice comentariu. Ce să-i mai spui viitorului nefericit cu două zile înainte de nuntă? Personal, se îndoia de reușita căsniciei Liana-Dinu.

Evident, Dinu rămânea un bărbat bine chiar și la patruzeci și cinci de ani, dar pentru o femeie matură, înțelegătoare prin vîrstă și experiență, decisă să se cazeze. Liana, la nouăprezece ani, era de o tinerețe explozivă – scandaloașă la brațul lui Dinu –, avea zburălnicia căte-landrilor și apetitul de viață, de distracții și de dragoste al unui întreg liceu de fete, fără a mai ține seama de membrele corpului didactic. Nu trebuia să fii profet ca să intui-iești cum avea să îndure ea programul de ocnaș al lui Dinu: găzzi, obligații, studiu, vizite și contravizite...

„Azi nu putem ieși, darling, mâine am o operație dificilă...“

„Bine, dragă, dar le-am promis... Si pe urmă, o să fie o lume extrem de interesantă... De când aştept să-l cunosc pe Doru Macarie... A avut un succes formidabil în Doi pe un balansoar, iar acum aud că joacă cu casa închisă în *Cine se teme de Virginia Wolf*. Hotărât ești prea egoist.“

„Dacă nu vreau s-o pierd“, hotărâse Dinu Candian, „trebuie să fiu întelept.“ În consecință, acționase în trei

direcții. Îi satisfăcea fără să clipească orice capriciu presupunând sacrificiilor financiare – îi cumpărase până și un cimpanzeu, Pongo, din păcate repauzat iarna trecută din cauza unei răceli – o convinse să facă un copil, Codruț, care împlinise patru ani, și își stăpânea eroic (zâmbetul devinea atunci, fără să-și dea seama, înțepenit, crispat, strâmbând trăsăturile frumoase de meridional) orice sentiment de gelozie.

„Nu trebuie să se simtă încorsetată. Totul e să-și închipuie că face ce vrea.“

În acest sens, o suporta pe Emilia fără să cârtească, fiind incapabil de fapt să-i refuze ceva nevesti-sii. Când o vedea plăpândă, gingășă, bibelou blond cu gură de copil mofturos à la Brigitte Bardot – idolul tinereții lui – fragilă s-o frângi între două degete, cu un trup picitat, toată o miniatură, duioșia îi aburea ochii.

– Hai, spune! o îmbie Liana.

Sorbi din paharul de Campari. Nu-i plăcea alcoolul, dar bea pour se donner du genre. Și, pe urmă, era amuzant, la trei dimineață, tolărâtă pe canapeaua din living, să asculte întâmplări picante. Ale Emiliei purtau toate aceeași etichetă. În sinea ei se întreba adeseori, nu fără nostalgie, dacă de-acum încolo cariera ei sentimentală a luat sfârșit. N-avea să mai aștepte niciodată plină de emoție un telefon? Telefonul eternului iubit, telefonul lui Armand Duval? Nu va mai tremura niciodată de emoție pândind fereastra, soneria de la ușă, sosirea poștașului, acele pendulei îngrozitor de trândave, calendarul: de s-ar face odată mâine...?!

„Adevărul este“, conchidea suspinând, „că m-am căsătorit prea devreme, mătușă-mea știa ce vorbește: «Ai abia nouăsprezece ani... Nică măcar nu știi ce vrei. Dragostea o află, o cunoști mai târziu...» Fiind femeie modernă și versată, completase moale, periiind din cinism: «Îl

dorești? Foarte bine. Dar nu înțeleg! Dacă vrei o cană cu lapte, de ce trebuie să iezi toată vaca? E prea bătrân, fetiță! Alături de el n-ai să ai tinerețe, ci doar toalete, o să înveți mai devreme decât trebuie ce înseamnă analize, tensiune, colesterol. Peste cincisprezece-douăzeci de ani, când o femeie abia începe să știe ce vrea, să simtă, tu ai să fii nevastă de pensionar, menajându-i ficatul și prostată.«

Emilia, cu patru ani mai mare, o trata oarecum matern:

– Stai, puiule, ai răbdare.

Sosise la Liana abia de un sfert de ceas, cu un taxi pe care-l prinse în piața Galați.

– Așa-i tipul de la Inter?

– Aș! făcu Emilia punând paharul pe o măsuță volantă. Cu Sandu m-am văzut ieri. Dar nu încape comparație, ma chère! Să-l vezi pe Grig!... E nemaiponosit!

– Unde l-a cunoscut?

Emilia chicoti:

– La Consignația... Apropo, mi-am cumpărat o rochie delicioasă... Un amor! Nică măcar n-a costat mult! O mie două sute. Dar poți să vezi, chic!

– Ticăloaso! Mie nu mi-ai arătat-o.

– Când, iubito? La ieșirea din magazin m-a agățat persoana. „Domnișoară! Te-am văzut, te-am admirat, te iubesc!“

– Colosal! râse Liana amuzată.

– Mie-mi spui?! Știi, fără tromboane: „Vă cunosc de undeva“, „Permiteți-mi să vă conduc“ sau „Cum aş putea să vă mai întâlnesc.“ Omulețul a mers la fix, n-a auzit de sens giratoriu. Când m-am uitat la el, am simțit că-mi vine amețeală. Ziceai că se duce la filmare. Un blaiser din antilopă albă, cămașă, pantaloni bleumarin, lanț de aur la mâna stângă. Cinema, ce să mai discutăm! Stai să vezi text:

„Mă iubești?“

„Pe cuvânt de onoare.“

„Așa, zic, brusc și instantaneu!“

„Brusc, instantaneu și definitiv.“

„Păi, ce-i de făcut?“

„Cu acordul dumneavoastră, domnișoară, să conju-găm verbal împreună.“

– Ce still! râse Liana.

Emilia urmă încântată:

– Gagiul n-are treabă! Ne-am dat întâlnire pentru astă-seară la șapte, în față la București.

– Aha! De-aia te-ai pus la coji festive!

Îi plăcea să folosească expresii argotice. I se părea astfel că nu-i depășită, că rămâne în miezul lucrurilor, își închipuia că-i picantă. Medicul se crispa:

„Înțelege, fetițo, că ție nu-ți stă bine. Ai o figură angelică, ești delicată, ai rasă. Nu-ți dai seama ce soc deplorabil încearcă cineva când te aude vorbind ca un golan.“

„Aşa ți se pare ție. La vârsta mea însă, precis gândeai altfel...“

Emilia, îmbrăcată într-o bluză neagră foarte decolată, cu o fustă amplă, tot neagră, presărată cu trandafiri gigant săngerii, încinsă ca de obicei într-o centură cu o cataramă de strasuri, se roti în fața oglinzii desfăcându-și parașută foile. Exclamă mulțumită de ea însăși:

– Si Grig m-a admirat. Se azvârli pe canapea adăugând excitată: E de un rafinament fantastic. Fii atentă! „N-am știut în ce toaletă veniți. Mi-aș fi pus o cămașă neagră.“ „De ce?“ „Ca să ne asortăm... Suntem doar pereche...“ Îți spun sincer, era să cad pe spate! Ai mai auzit de o chestie ca asta?

Liana clătină visătoare capul. Nu, nu auzise. Dinu se îmbrăca splendid, cu mult gust, bineînțeles rimau în vestimentație în sensul că nu apăreau împreună ea, de

pildă, în ținută de seară și el sport, dar ca să-și asorteze culorile nu se gândiseră niciodată.

– Era multă lume?

– Ca de obicei, răsunse Emilia admirându-și picioarele bronzate, lucioase, full!

– Culant?

– Ca un nabab! M-a rugat pe mine să comand, dar lady, i-am zis că n-am preferințe. „Mi-e egal.“ El: „Așa v-a învățat guvernanta?“ Bref, am luat tot ce-a fost mai scump. A lăsat pe masă cam la opt sute. Chelnerul, de atâtă temeneală, cred că-i și azi în echer.

– Și pe urmă?

Emilia începu să râdă:

– Ce naivă ești, puiule! Ce înseamnă pe urmă? Vrei un desen? Își înăbuși căscatul și se întinse cu voluptate. Are o casă superbă pe Christian Tell. Tot felul de scule: video, televizor în culori, nu mai zic de casetofon.

Liana, nu prea impresionată de mostrele prosperitatei contemporane – trăise totdeauna confortabil, propria locuință era la fel de bine dotată tehnic, iar doctorul Candian, comitând eterna eroare a partenerului vârstnic, își închipuia că nerefuzându-i nimic îl împletește o lesă extrem de icsusită – se interesă din pură curiozitate:

– În definitiv, cu ce se ocupă?

Emilia căscă din nou:

– N-am idee exact. Ștab pe la ONT... Ascultă, tu... Mie mi s-a făcut somn.

– Dormi la mine.

– Tă!

– De ce? N-are sens să pleci acum acasă. A trecut de cinci.

– Nu pot, puiule, făcu Emilia ridicându-se greu. Ne-am înțeles să mă sună azi și vreau să mă găsească acasă.

Se apropie de fereastră și dădu la o parte draperiile. Lumina albăstrie a dimineții de iulie dădu contur obiectelor din odaie: o canapea și două fotoliu dintr-o piele extrem de fină – set expediat din Italia de un fost pacient – o masă scundă și o consolă marchetate. Cutia de argint pentru țigări lucea delicat, în oglinda florentină o femeie pictată în costum de epocă își trimitea surâsul palid de pe peretele opus.

Emilia scoase o exclamație de surpriză. Liana, trezită din reverie, se interesă:

- Ce s-a întâmplat?
- Fantastic! Vino încocare! Am impresia că-s beată. Din doi pași, Liana fu lângă ea.
- Ce-i, dragă?

O întâmpină imaginea familiară a parculețului din fața casei, probabil unul din cele mai bătrâne ale Capitalei. Copacii erau dintre aceia sub care căutaseră umbră multe generații de-a rândul și, ciudătenie edilitară, băncile originale cu spătare grațioase de fier și felinarele cu grumaz elegant de lebădă – mostre asemănătoare mai puteai vedea ici-colo prin Cișmigiu – rămăseseră aceleași de pe vremea străbunilor. Parculețul avea un aspect romantic și nu ti s-ar fi părut curios să zărești evoluând, pe cele câteva alei, siluete fin de siecle, umbrelute de dantelă dansând deasupra unor florentine încărcate de flori, pantaloni strâmbi cu elastic, pălării tari, lucioase, haut-forme, ținute la spate, împreună cu mănușile glacé. Alături de o doamnă umbli cu capul descooperit...

- Ce-i? repetă Liana intrigată.
- Tu nu vezi? A dispărut statuia din parc.

Maiorul Minerva Tutovan intră zâmbind în minister. Se simțea excepțional de bine dispusă, un vânt formidabil îi sufla în pânze. În primul rând Keops,

papagalul cu creastă regală, progresase mulțumitor, apropiindu-se sensibil de acutele lui Godzilla, cuvântătorul cu pene roșii al doctorului Radian1. Ascultându-i performanțele vocale, mătușa Calioopi strâmbase din nas: „Ce-i cu asta? Rage ca un măgar doborât de anemie. Părerea mea este că nu-l hrănești suficient.“ Minerva, care pentru a nu fi evacuată de vecinii excedați de urlete agonizante ale lui Keops își capitonase ușile, o privise uluită: „Adică ai impresia că nu face destul zgomot?“ „Abia îl aud. Pentru cinci mii de lei cât te-a costat animalul, consider că nu-și dă îndeajuns de multă silință.“

Ceea ce adăugase însă considerabil la graficul dispoziției Minervei, făcând să-i țășnească săgeata în afara chenarului, fusese aglomerația din 320. Nimic n-o stimula mai mult decât îngheșuiala, adorând locurile cu hărmălaie și bătături căznite de pantofi străini. Chiar și azi, la vîrsta matură, se dădea în vînt după bâlciori, regreta Moșii și dădea din coate oriunde întâlnea o mare de oameni strivindu-se cu talent ca să ajungă în miezul evenimentelor.

„Tovarășe“, îi explica ea de pildă colonelului Ionaș, care avea oraore de supraaglomerația de însă, lumini și zgomote ale metropolei și evada ori de câte ori era posibil pe malul unei ape însotit de o colecție de undițe, „mă cheamă Minerva Tutovan, cetățean al lumii sfârșitului de veac XX, și nu Daniil Sihastrul.“ În intimitate, Minerva considera un sejur pe creastă de munte între „cocoși montagnarzi și capre bronzate“ drept culmea smintelii și aștepta cu răbdare momentul în care protagoniștii urmau să ajungă mai devreme sau mai târziu locatari fideli și de nădejde ai Spitalului nr. 9.

Intră tiptil în birou și își azvârli expertă bascul. Aceasta ateriză exact pe creștetul lui Macri, care lucra cu

spatele spre ușă. Căpitanul tresări puternic, și Minerva începu să râdă:

– Am exersat o săptămână ca să-mi iasă figura asta.

Căpitanul se ridică: „Clarissim! Samurail e pus azi pe blestemății. Ține-te bine, Macri, tată!“

– V-a căutat șeful. A lăsat vorbă să vă prezentați imediat la el.

Colonelul Ionaș abandonă pixul, își împletește degetele și începe să le miște morișcă pe cele groase. O cercetă scurt și începe să râdă încetisoară. Contrariată, Minerva își controlă ținuta: fusta dreaptă din gabardină, albastru-petrol, ca și jacheta cu croială bărbătească, pantofii plăti, comozi, pieptii cămașii cumpărate de la Adam.

Nu sesiză nimic nostrim și, ridicând din umeri, desenă un chip surprins.

– Știi de ce râdeam?

– Nu.

– Te cunosc de doisprezece ani, Minerva, și am impresia că în garderoba ta n-a intrat un singur lucru nou. Unde naiba găsești mereu aceeași stofă, de aceeași culoare? De exemplu, eu n-am văzut gabardină în magazine de cel puțin două decenii. E o țesătură ieșită din modă. Pur și simplu nu se mai face, n-o mai scot fabricile.

– Ei, și? Vă închipuiți că dacă mâine nu se mai poartă matematică, ci dresura de capre – aud că ăla, Mihai Ciucă, a ajuns la eschimoși cu numărul lui – o trec pe zoologie?

– Bine, dar practic de unde procuri stofa?

– Din depozitul personal. Am cumpărat acum și-sprezece ani patru baloturi. Mie când îmi place ceva cu adevărat, nu mă satur niciodată.

– Am înțeles, suspină Ionaș. Ia loc, ne-a venit de la Miliție un dosar interesant.

Minerva, dintr-o dată atentă, își ațintă privirea ascuțită asupra colonelului.

– Suntem informați, urmă colonelul, că în cursul nopții trecute, deci chestiune de ore, a dispărut statuia din parculețul de pe aleea Dr. Conțescu.

Minerva se holbă. Ochii negri, în general foarte mari, păreau acum două talgere umplute cu antracit. Ionaș, care scontase pe efect, râse încântat.

– E un banc?

– Aș, pură realitate și, te tog să mă crezi, toată lumea se simte consternată.

– A cui era statuia?

– A întregii obști, draga mea. Poate nu m-am exprimat limpede. Se afla în mijlocul parcului, așezată pe un soclu gen cișmea. Cu un bazinet sub robinetul din bronz, aşa cum se construiau cam pe la 1870.

Minerva dădu din cap:

– Am vrut să întreb pe cine reprezintă statuia.

– Pe însuși doctorul Alexandru Conțescu. Ionaș deschise dosarul și citi: „Născut la 1820, repausat la 23 februarie 1866. Director la Spitalul Eforie și Așezăminte Elena Doamna. Recunoștință eternă...“ Informațiile le-am luat de la Consiliul Popular. Legenda pretinde că indivi-dul a fost un sufletist, filantrop, demn urmaș al străbunului Hipocrate, acorda asistență gratuită săracilor etc.

Minerva își trecu palma peste breton. O făcea de obicei în două situații: fie când „se dichisea“, fie când se simtea luată cu asalt de vreo surpriză.

– Tot nu mă dumiresc! Ce-au furat – căci aici e practic vorba de un furt – toată cișmeaua?

– Nu, dragă, doar bustul. Piedestalul – să-i zicem – a rămas.

– De unde se știe cu precizie că subtilizarea a avut loc azi-noapte?